

skrivalnice

pesmi
gregor podržaj

skrivalnice

pesmi

Gregor Podržaj

(spisano v letih 2010 - 2020)

Izdano v samozaložbi - verzija PRED CIP
Ljubljana, 2025

Copyright 2025 Gregor Podržaj

ISBN: xxx-xxx-xxxxx-x-x (ePub)
Naslovnica je delo avtorja.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

xxx.xxx.x-x(x.xxx.x)

PODRŽAJ, Gregor, 1972-
Skrivalnice [Elektronski vir] : pesmi : (spisano v letih 2010-2020) / Gregor
Podržaj. - El. knjiga. - Ljubljana : [samozal.] G. Podržaj, 2025

Način dostopa (URL): <https://www.samizdat.zvezda2.si>

ISBN xxx-xxx-xxxxx-x-x (ePub)
xxxxxxxxxx

Izdano v samozaložbi. Opombe o avtorstvu:
Hvala za dolpoteg te svobodne izdaje elektronske knjige. Čeprav je svobodna,
prosto dostopna/brezplačna, je vseeno avtorsko delo in naj bi kot tako, ne bilo
reproducirano, kopirano in distribuirano, tako za pridobitne kot tudi nepridobitne
namene. V kolikor vam je bilo prebiranje v zadovoljstvo, lahko priporočite
prijateljem, da si dol potegnejo lastno kopijo iz [samizdat.zvezda2.si](https://www.samizdat.zvezda2.si), kjer lahko
poiščejo tudi ostala dela tega avtorja. Mir in dobro.

v svetlečem zavetju
drevesa življenja
skrita za spevnim vejevjem
zavitih poti odkrivaš
zakrivaš se razgaljaš
obljubljaš prepeljat'
na drugo stran noči
kličeš
skrivalnice

preko stopnic
vrh katerih žge kres
dve gor ena dol
do pasjih nebes

vrtnčenje
ustvarja pogoje
z namenom
porajanja svetov

sunkoma brizg sožitja
zareže skozi šum noči
da na kratko zajezi
večni tok časa

nemo uroča
ko jih prevprašuje
o začetku in koncu
in kaj vmes leži

ljubezen seje
prek polij morije
iz vere mogočne
gradove gradi

v igri prepoznavanja vzorcev
v vseh njenih presenečenjih
do solz skelijo oči
ko se razodevaš

šum je ta
praznina telesa
sumljivo je to
napeto nebo

v jedru misli
slepota očesa
naše življenje
iz sanj je prešlo

plešeš
se zibaš in nihaš
do konca pokonci

pesem konča se
naenkrat omahneš
do dna

skrite v božje brade gozdu
zamršene nikoli prepletene
pod brk zabrundane misli
kot veje so mogočnih dreves

topel veter iz jugovzhoda
nosi misli o kodrastih laseh
o soparnih dneh in leni reki
o tvoji roki skoraj v moji

raztrgana v hrepenenje
vrela kipeča strast
v parih rojeva svetove

kot prepolna lubenica
tik pred razpokom
kot utrip pod obokom

povreva, kipi, buhti
se izliva, preliva
sveži In umiva

jaz sem ta lubenica
razpočena
sušeč v opoldanskem soncu

povsod sama mala sonca
in malo večja
in večja povsod

iz preje želja
razpletaš
dvigaš se
iz globin morja

vsi koti so Tvoji
v tem kotu
si moj

dol v juriš tečemo, juriš!
bolj ko zapiramo oči
temneje postaja, juriš!

utrjujemo tabore
dvigamo črne zastave

kot oster zimski veter
jemlje voljo zaspalemu gozdu
vseporek sekamo glave

zasneženo obalo
zareže sodrag
odpre globel
privre ledena kri

na romanju
z naročajem dušečih darov
iščoč odpuščanja

v krošnji drevesa
človeški obraz
razpokano lubje
zavrtinčeno skozi čas

vse iz enega samega klobčiča svile

pomladni dež
v obrisih lic
žubori skozi
mesta razpolavlja

po suhi strugi
teče žejna jesen
v črni zimi
zmrzal brez ledu

močnejše kot z jeziki
prepletene so naše usode
usode naše so odmevi
odmevi zvezdnega sozvočja

vejoče vejevje
vrbe lasje
obraz žalujke
zakrivajo

v vetru nošena melodija
vse poje
in rože plešejo

poslušaj
biva v vmesnem prostoru
poglej
med nama se največ zgodi

izprana zamorka skodranih las
40 razbojnikov koraka skozi vas

če počí se zlomiš
in ko si zlomljen
zlomljen si dvakrat

med spanjem v mreže misli
naključno ujet mrčes

zapredki shranjeni za pot

utrjeni postopač
ust polnih hroščev

ko se plaziš v moje votline
zamahuješ z mojimi rokami

ko se zливаš v moj bazen
teče iz mojih ust

ko te kličejo
ogrneš se v moje ime

obilni obroki namišljenih svetov
iz stežaj odprtih skrinj
mavričnih bisero v slap

fantje so čez dan v konjušnicah
dekleta v vzgojno varstvenih domovih

pod vranje črnimi lasmi
dolgi blede prsti
predejo nit

balon zvezdnega neba
ki vse odeva
jemlje sapo

skozi čipko tančice
v zakritem siju
polniš prostor

ko sklonim se v krču
da na silo te oplodim
baklja iz rok mi pade
celo vas pogorim

črni oblaki
votli kaplji
prazna zemlja

ob vhodu komaj zaznavni nasmehi zadrege
za vrati ihtenje, rosna polja solza
neutolažljivo hrepenenje
zdaj tiho v noč si odšla

iz jame nagrebli smo grudo
ki rodna je tvoja bila
med prsti polzi ko se siplje
pogrebno pada do dna

v poplavih poplav
niz križev
vabi obupan
utopljenčev pogled

dobrohotni vladar
pobija prvorojence
po nareku lažnega preroka
zagrinja temo preko polj

preko mene leze mrčes
se plazijo hrošči
tonem

plesal sem, ko so izmikala se
tla izpod nog
padla je slava
ostrejši postal pesmi je zvok

plesal sem, ko so zbujale se
sence vojnih grozot
dirigenta roka krvava
vodila zbor je nerojenih otrok

plesal sem na pogorišču
rojstnega mesta
ob tihi molitvi
iz pepela vstal bo ljubezni porok

jaz sem nula
jaz sem nihče
zgolj na obisku
da vzamem ti vse

na jesen, ko hladni veter odpihne
zadnje listje, ko odmrejo strasti
na jesen, ko sonce zasije bistro
v eno se tkejo dlani

razpoka je vprašanje
med redovi velikosti
zavesti

peklenško se zaraščajo nebesa
polomljena mlinska kolesa
preplavljeni bregovi
obrnjeni tokovi

v vsem tem času čakanja
so se lomili ledeniki
so se utrinjale zvezde
in so se sušila morja
v vsem tem času čakanja
so srca gorela
in so tekle reke
ves ta čas
korak po korak
tebi naproti

obrne na glavo
zavozla gleženj
vse na štiri

namesto ljubečega očeta
zakrpana stelja
namesto tople večerje
ledeno hrepenenje
suhi vodnjak želja

vlaknine stvarstva
potegnjene so
do konca

vse mreže razpiram
lovim in nabiram
polnih košar
hitim domov

proge, črte gredo v stran
za njimi okno
sveti v temi

v temi črni gozd
za njim okno
nad gozdom noč se spušča
za nočjo pa zlat spomin

trikotnik se zlomi
razpršijo se točke
prazaznava na robu
podobe se prevrtijo
jezik prvič zajoče

svetloba nagajivo
skozi sloje tone črnih las
noč kot težki črn oblak
ulije se v spečo vas
namaka
zdaj odplaknila bo nas

zaprem oči in si
ko minem v meni
ti

sanje so zadnji odsevi
večernega sonca
zdrobljeni
v kapljah poletne plohe

gledam Rožnik
gledam Grad
vidim vročična
odhajaš pomlad

prepad med razprtimi vodami
zgoraj in spodaj
se najdeva

poglej in spoznaj ritem
naj to bo temelj jezika
začrtaj ga v zvezde
napni lok in gradi

nato padaj in vstajaj
kot menja se tudi
nebesno telo

poln naročaj
jutranje rose
iz nešteti pajčevin
srebrnega polja

v globini nerazdružljivo
povezano poslanstvo
telesa in duha

hrupno rijemo
kot krti po zemlji
zavzeto si kopljemo grob

v sanjah pa nam
iz prhke izmetane prsti
cveti teloh

nebroj niti iz velike rakovice
v brezkončnem dihu
se širi in krči

se krči in širi
njene niti pa nežno
zapredajo stvarstvo

napihana želja
mesečevega prahu
modri kristal
zgostil se je tu

pogledam
nimaš imena
ko kličem postaneš
odmev
ki te vidim

pustil sem te oditi
še preden si me
utegnila zapustit
in tvojo mamo

očitki so na mestu
okoliščine razumljive
kosi strganih verig
pretopljeni v dno
balkanskega lonca

oh draga mala slovenija

žari je počilo dno
up je odtekel
ostalo je že davno
prej odletelo

kjer zavest razločuje
zavest tudi spaja
skozi razpoko med svetovoma
teče svilena nit

polna naročja stvarstva
zajemam, sejem, sevam
iz hladne noči

vroč dan rojevam
spreminjam kar gre
skozi mene

postajam
skozi dolg dolg čas
jaz sem vse

daleč daleč okrog
vse sem jaz
ko zahajam

v meni kljuva črni vran
pol je turek pol cigan

barve kože
se zlivajo z ozadjem
da vidi se skozi

glej
celo mesto je
zadaj

besede se kotalijo
prek kodrov nebeških las
nabrekajo, zarekajo
cvetijo skozi čas

sklonjena nizko onkraj rala
med žužki preko prepletenih kač
ljubezen je ime podala
v dalji pa preklinjal je orač

na suho pašo tujo čredo sta odgnala
stiskoč v pesti črni korobač
kak' hitro zraste naša sreča mala
ki sebi je najhujši rokovnjač

nedonošena vprašanja
mrtvorojeni odgovori

na večer jata vran
prileti do gomile
kjer bo ponoči
zaskovikala sova

ta vrtna lopa
zbita iz pokvarjenih vzgibov
sesirjenih upov
in lažnih obljub

ta vrtna lopa
polna polomljenega orodja
plesnive prsti
in jalovih semen

ta lopa, oh moj bog
kaj če pogori!

iz pepela vstaneš Ti

veselo se bliža
sprehod treh korakov
dobrodošel čas slovesa
vstanem, stopim, skočim

zadnje preje niti
tke v dlani

skozi stisk
svetovom
puščeno je preiti

grizemo, ujedamo
loveč lažnega ponosa
brez milosti koljemo
zastrupljamo, krademo
zidamo, gradimo
pazljivo zlagamo
na poti do vrha
v laži pečene
krvave opeke

kot barve preko mavrice
menjamo življenja
išoč pot k zakladu

širom odprtega neba
naključje pada
ulito iz zlata

z vsakim korakom višje
globje padec se zdi
vrtoglavica besno vleče
od konca nazaj vse hiti

ni rose ni dežja
mivka in pesek
sipljeta izpod neba

v morja morije vse steka
ob grožnji zadnjega veka

besede kot pesek prek' sita resnice
prah neulovljiv so v vetru premen
jutro ožari na novo nam lice
sozvočno oznani v nas njih pomen

globoko zarisane podobe
v njih
zvezde v nas

dlani objamejo sonce
meso se stopi
zajemajo sladko mano
strah v njej se gubi

globlje kot se potopiš
lepše slišiš spevnost stvarstva
v čigar ritmu vse pleše
tudi ti

včasih pa
v precepu prehoda kraljestev
glas tvoj razumem
izgubljen

v kosteh ni prostora za cesto
meso pa je vosek
stopljen

ljudje se zatečejo v mesto
stolp tam za njih je
izgrajen

vrane kričijo zloglasno
otroški je jok
zadušen

v dolino odmeva dol z viška
pastirčev juhej
vznesen